

AVUI visita l'Espluga de Francolí Olga Xirinacs. El Casal, en l'avinencesa de la seva visita com Escriptora del Mes, ha cregut oportú que un altre Escriptor del Mes, veí de la vila, digués uns mots inicials en la sessió. Designació que agraeixo al mateix temps que desitjo a l'escriptora un mes d'octubre ple de satisfaccions.

COM SEGURAMENT sabreu, la Institució de Les Lletres Catalanes, que té per missió promoure la literatura i els literats catalans dins i fora del país, va engegar aquest rosari d'escriptors, un cada mes, que visiten segons programa, poblacions, escoles, Instituts, Universitats i que fan també sessions vespertines per al públic en general. Aquesta és la sessió de l'Espluga. Cada literat s'explica davant el públic, estableix diàleg amb els lectors d'ara i amb els que ho seran.

En poc temps no pot definir-se una persona i menys en tots els caires de la seva activitat creativa: jo només puc esbossar lleugerament el perfil de l'escriptora que tenim amb nosaltres.

Olga Xirinacs, que és tarragonina, és un cas d'èxit continuat des de

les seves primeres aparicions en llibre, fa una vintena d'anys. Però molt particularment en la dècada dels vuitanta, que és l'època que els crítics designen com la d'una indiscutible plenitud. Olga Xirinacs ofereix un doble corrent de llibres : poesia i prosa . Com tots els escriptors que conreen aquesta dualitat, sempre és, fonamentalment, poeta. Així, el seu món, fet de descobriments constants, de misteris a mig enretirar, i de colors, impactes i íntimes elaboracions que es desclou en la seva poesia, el trobem indefectiblement en la prosa, tant en els seus contes com en les seves novel·les; fins la mitologia pròpia, tan tarragonina, que repeteix en passatges inesperats de la seva prosa, feta de llocs i de persones força cops anònimes : els ofegats, els desapareguts, la noia estrangera trobada entre els pins : la platja, ^{el ferro carril} les cases als pendissos, ni vora mar ni dins la ciutat, el cantó nord ciutadà, les botigues, les llums difoses o omnipresents.

Més que no imaginar, Olga Xirinats troba, fa troballes per una elaboració
acurada d'elements que sempre són pouats en un fons d'ex-
periència vital somogut pels impactes de la llum, el paisatge immediat,
els ritmes de la vida. No debades posseeix sensibilitat per
les arts plàstiques i per la música. I, sobretot, un temps propi, que la
fa sentir tant com vessar-se, que, com ella diu, "veu passar
els anys mentre creixen els pins i maduren els ametllons".

No hi ha manera d'acostar-se a un autor si no és llegint la seva obra. Jo
us convido a fer-ho, tant si preferiu les novel·les premiades amb els
PREMIS JOSEP PLA SANT JORDI RAMON LLULL

Interior amb	Al meu cap	Zona	con les seves inquietants
difunts	una llosa	Marítima	

col·leccions de relats breus La mostela africana o Relats de mort

Jo, però, repeteixo, aconsellaria d'acostar-se a Olga Xirinacs pel
camí de la seva poesia. Aleshores comprendrem que el món d'un escriptor
és sempre unitari. I en arribar a la seva narrativa entendrem el sentit
narrativa

d'aquella prosa que tothora té tant de misteri com de delicadesa, de tenuïtat com de força. És poesia.

Ella, tal com fa dir de Virginia Woolf,

es mou també en un món d'expressions complicades, molt interior i d'arrels fondíssimes, clavades en aigües subterrànies de forts corrents, que potser no s'arriben a detectar. I té els paisatges-refugi, amb uns exteriors com una ampla calitja estesa i palpitant, amb puntejats i clapes moltes vegades com braçades de flors on els personatges belluguen, passen entre ombres de colors i moren (Interior. ..)